

Богдан Іличок,
*співголова Львівського осередку
наукового товариства імені Сергія Подолінського,
кандидат економічних наук, доцент
кафедри теоретичної та прикладної економіки
Національного університету «Львівська політехніка»*

ПРОБЛЕМИ ПОВОЄННОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ

Нинішня війна московії проти України закінчиться перемогою цивілізованого світу над московитською імперією. А от якими будуть наслідки цієї війни для України, варто прогнозувати вже сьогодні.

Нинішня війна московії проти України розпочалася не 24 лютого 2022 року, і не 20 лютого 2014 року. Вона активно відбувалася у економічній та політичній площинах ще від 24 серпня 1991 року – відколи український народ відновив незалежність своєї держави.

Впродовж цієї уже 32-х річної війни українці зазнали від потужного імперського ворога колосальних економічних, демографічних та ментальних втрат.

Станом на початок 1991 року чисельність населення України становила 52 мільйони осіб [1, с. 30]. На даний час в Україні проживає не більше 35 мільйонів. А якщо відняти чисельність українського населення, яке знаходиться на тимчасово окупованій ворогом території, то людський ресурс України станом на кінець 2023 року не перевищить і 30 млн осіб. Тобто, за 32 роки незалежності ми втратили понад 40% людського потенціалу держави.

У 1991 році Україна належала до десяти найбільш промислово розвинених країн світу. На даний час від більшості промислових підприємств України не залишилося й сліду, а території цих зруйнованих підприємств активно забудовуються житловими масивами, готовими прийняти мільйони мігрантів з інших регіонів світу.

Першого грудня 1991 року на всеукраїнському референдумі незалежність України підтримали 90,3 % громадян держави. Такий значний відсоток підтримки незалежності був результатом як самовідданої боротьби патріотів за відновлення державності України, так і щирих сподівань основної маси українців, що влада у Києві значно краще дбатиме за потреби громадян України, ніж це робила влада імперського центру.

Але романтичні сподівання населення щодо покращення рівня життя не мали підстав справдитися, бо навіть в умовах відновлення незалежності України, основні гілки влади у державі продовжували належати представникам імперського центру. Більшість цих владомощців були не лише вороже налаштовані до відновленої державності України, але й робили усе від них залежне, щоб погіршити соціально-економічну ситуацію в Україні та посіяти зневіру в українців щодо перспектив відродження української державності.

Наведений стан справ був прямим наслідком кадрової політики, яка впродовж століть реалізовувалася імперією в Україні. Наприклад, станом на 24 серпня 1991 року серед командирів полків, розміщених в Україні, не було жодного українця, і жоден з цих командирів полків не бажав брати участі у створенні українських збройних сил.

До 24 жовтня 1990 року усі керівники підприємств в Україні призначалися рішенням парткомів КППС. Серед критеріїв відбору керівних кадрів в Україні, головним критерієм була негласна вимога окупантів, щоб кандидат на керівну посаду був українофобом. Тобто, як мінімум, зневажливо відносився до всього українського. Тож немає нічого дивного в тому, що у 2022 році, на 31 році відновленої державності України, власник «Мотор Січі» Вячеслав Богуслаєв забороняв на своєму підприємстві навіть документацію вести державною мовою. А ця особа 19 січня 2000 року отримала ще й звання Героя України. Станом на грудень 2023 року стосовно Богуслаєва уже понад рік триває слідство у звинуваченні його в державній зраді.

Тож немає нічого несподіваного в тому, що українофобське керівництво економічного блоку країни з часу відновлення державності України, стало на шлях особистого збагачення за рахунок грабунку підконтрольних їм підприємств та організацій. Кожен з таких антиукраїнських керівників у протиправний спосіб привласнив собі кошти, яких він офіційно не заробив би у найближчі 100 років, що дає можливість сім'ям цих руйнівників економіки України донині заможного насолоджуватися усіма благами цивілізації. Грабуючи державні підприємства, ці керівники призводили до зубожіння сотень тисяч кваліфікованих працівників цих підприємств та виганяли цих працівників на чужину заробляти на прожиття їх родин та шукати кращої долі, ніж на рідній Україні. При цьому дані керівники-шахраї в один голос наголошували, що саме незалежність України є причиною того, що банкрутують підприємства і працівникам не виплачуються зароблені ними кошти.

Карати за цю антидержавну злочинну діяльність керівників-українофобів не було кому, бо правоохоронна гілка влади в часи імперії формувалася на тих же кадрових антиукраїнських засадах, що і військове та господарське керівництво. Усі вищенаведені антиукраїнські процеси відбувалися під безпосереднім керівництвом спецслужб імперського центру. Тотальна корупція в державі є одним із головних засобів спланованого імперським центром процесу економічної руйнації, моральної деградації та депопуляції України.

Українофобське керівництво держави робило усе від нього можливе для руйнації державності України, але не ризикувало відкрито виступити проти незалежності з огляду на загрозу масового опору українців. Україна досі зберегла свою державність лише завдяки тому, що понад 65 % населення держави готове зі зброєю в руках захищати свою державу і свято прагне розбудувати могутню, заможну, соборну Україну, як нам це заповідали прабатьки.

Серед еліти суспільства у 90-х роках ХХ століття лише частина українських письменників та українські дисиденти активно виступали за деколонізацію України, відродження української мови, відродження господаря на українській землі. Вагомим чинником економічної підтримки незалежності України стали кошти, які заробітчани пересилають в Україну. Обсяги таких трансфертів до 2022 року сягали щороку 12 мільярдів доларів США.

У 2014 році 86,6 % службовців СБУ в АР Крим перейшли на бік окупанта. В даний час понад 90 % народних депутатів України не є українцями за національністю. З огляду на вищенаведене, слід зрозуміти, що така антидержавна, антиукраїнська кадрова політика досі координується та реалізується в Україні саме представниками ворожих до українського народу іноземних спецслужб.

На фоні численних гучних заяв у засобах масової інформації про затримання корупціонерів, у певній частини суспільства може скластися хибна думка щодо ефективності боротьби влади з корупцією. Для якісної характеристики результатів процесу боротьби з корупцією, скористаймося інформацією з рисунку про динаміку рівня «тінізації» економіки України. Тіньова економіка і корупція – це два крила злочинного процесу, спрямованого на грабунок державного бюджету. Тіньова економіка без допомоги корупції чиновників не спроможна сягнути значних масштабів. Тобто, це два взаємопов'язані процеси.

Стосовно оцінки значень показника рівня «тінізації» економіки України до обсягу ВВП (у %), слід наголосити, що у відповідності

до «Методики розрахунку рівня економічної безпеки України» оптимальним є рівень «тінізації» до 13 %, задовільним – від 13 до 18 %, незадовільним – від 18 до 22 %, небезпечним – від 22 до 25 % і критичним від 25 до 30 % [3].

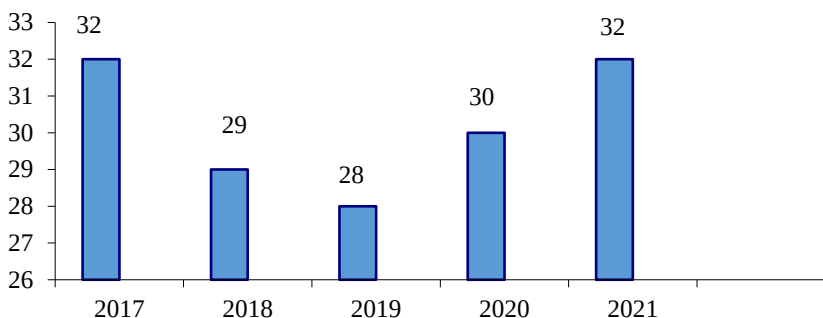

Рис. Динаміка рівня «тінізації» економіки України до обсягу ВВП протягом 2017–2021 років (за даними Міністерства економічного розвитку і торгівлі України [2])

Згідно інформації, відображеної на рисунку, рівень «тінізації» економіки України до обсягу ВВП впродовж 2019–2021 років збільшився з 28 % у 2019 році до 32 % у 2021 році. Тобто, з критичного рівня «тінізації» у 2019 році досліджуваний показник збільшився до понад критичного рівня у 2021 році.

На основі вищенаведеної інформації можна обґрунтовано зробити висновок, що розрекламовані шоу щодо затримання корупціонерів станом на початок 2022 року не здійснили позитивного впливу на зменшення рівня тіньової економічної діяльності в Україні, а рівень корупції чиновників контролюючих державних органів впродовж 2020–2021 років ще й зріс.

Варто наголосити, що загальний економічний розвиток держави Україна координується та планується відповідно до «Стратегії економічної безпеки», яка базується на пріоритетах національних економічних інтересів і визначає мету, напрями, завдання та механізми державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки. Стратегії приймаються РНБО та затверджуються указом Президента України.

Вищенаведеною динамікою рівня тіньової економіки України порушено вимоги параграфа 22 нині чинної «Стратегії економіч-

ної безпеки України на період до 2025 року», які полягали у «ви-значенні та дотриманні критичних меж і цільових орієнтирів за індикаторами основних складових економічної безпеки», зокрема індикатора «рівень тіньової економіки», який при пороговому (критичному) значенні у 25 %, в 2021 році сягнув 32 %. Таке зростання відбулося за умов, що цільовий орієнтир даного показника, зазначений у «Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року» становить 13 % [4]. Наявним є вагоме, досі безкарне порушення вимог чинної «Стратегії економічної безпеки України» – головного дороговказу розвитку держави.

Допоки українці не ліквідують окупаційну кадрову політику в державі й не змінять її на патріотичну, українську за суттю та змістом, доти жоден план Маршала не забезпечить українському народові можливості будувати омріяну століттями могутню, заможну, соборну Україну.

Такі зміни можуть відбутися лише при проведенні загальної люстрації держслужбовців та призупинення громадянства осіб, які перейшли на службу окупантам в органи державної влади та воєнізовані формування.

Необхідність вищенаведених змін повинна бути зрозумілою більшості українським громадянам. Тож перед українцями сьогодні стоїть завдання, не менш важливе, як 24 серпня 1991 року, а саме – зробити владу в Україні українською за змістом та суттю й зобов'язати цю владу ефективно виконувати свої посадові обов'язки.

Таких змін прагне не лише український народ, але й керівництво цивілізованих держав-партнерів, які фінансово та матеріально підтримують українців в боротьбі з московською агресією.

Допоки серед влади в Україні не буде знешкоджено критичну масу ворожої агентури, доти наші партнери не забезпечать для ЗСУ критичну перевагу зброєю у війні з московськими окупантами.

Для реалізації вищенаведених змін українці вже двічі підіймалися на революції – Помаранчеву та Революцію Гідності. Обидві ці революції не могли бути повністю реалізовані з тієї причини, що імперський центр мав колосальні можливості впливу на соціально-економічні та політичні процеси в Україні.

Після перемоги України у війні, розгром окупанта стане катализатором руйнації московської імперії, яка розвалиться на десятки держав з населенням, не більше 30 мільйонів осіб. Ці держави будуть позбавлені ядерної зброї і вже ніколи не будуть спроможні загрожувати цивілізованому світу ядерною катастрофою. В

результаті такого розпаду імперські засоби впливу на політичний процес в Україні будуть кардинально зменшені. Український народ отримає можливість реально формувати державну владу в Україні та своє майбутнє.

Це жодним чином не означає, що антиукраїнські сили всередині України, які 32 роки незалежності грабували українців й накопичили значні фінансові та матеріальні ресурси, припинять свою антидержавну діяльність та відмовляться від їх нинішніх фантастичних за обсягами корупційних доходів. Ці ворожі сили досі володіють потужним адміністративним ресурсом і добровільно не підуть з політичної арени. Але, чим більше ворожої агентури українці виявлять і знешкодять в часі війни, тим нам легше буде здолати опір п'ятої колони в післявоєнний період.

В українців попереду ще важка боротьба, в якій ми можемо і мусимо перемогти в ім'я нормального життя в своїй державі для себе і наших нащадків.

В керівництві держави не має право залишитись жоден чиновник, який словом чи ділом протистойть реалізації української національної ідеї.

Український народ достойний цих змін. Українці захистили своє право на пропоновані заходи ціною десятків тисяч життів своїх Героїв, що полягли в боях за волю України. Українці свято прагнуть і мають законне право будувати на своїй прабатьківській землі могутню, справедливу, заможну, соборну державу – Україну.

Список використаної літератури

1. Статистичний щорічник України за 2021 рік / Державна служба статистики України. Київ, 2022. 447 с.
2. Лист – відповідь Міністерства економіки України № 3021-06/72228-09 від 28.10.2023.
3. Методичні рекомендації щодо розрахунку рівня економічної безпеки України. Міністерство економічного розвитку і торгівлі України. Наказ № 1277 від 29.10.2013. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v1277731-13-Text>.
4. Указ Президента України Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 11 серпня 2021 року «Про Стратегію економічної безпеки України на період до 2025 року». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/347/2021#Text>